

ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ Ο ΠΕΡΙΠΑΤΗΤΗΣ

3-10-2010

Κάποτε ήτανε ορθός και ντούρος καβαλάρης
και σε αγρούς τριγύριζε γεμάτους με θυμάρι.
Χαρούμενος επήδαγε και τους ανθούς τρυγούσε
κι όταν εκουραζότανε, αδιάφορα σφυρούσε.

Τι όμορφη η άνοιξη, της νιότης το δροσάρι.

Τι όμορφη η άνοιξη, τι όμορφα τα νιάτα,
τι όμορφες οι αρπαχτές, στα πάρτι τα σικάτα.
Μονάχος έμπαινε σ' αυτά και έφευγε μπλεγμένος
και μαραμένος να 'τανε και σαν φυτό πεσμένος
σε πέντε δευτερόλεπτα ήταν ορθά στημένος.

Σαν μυριζότανε ψητό και τρυφερό λουλούδι
αμέσως τους ψιθύριζε μια νότα από τραγούδι.
Αλίμονο στα νιάτα μας, στητέ μου καβαλάρη,
άδειο σακί κατάντησες δεμένο σε μουλάρι,
που περπατά κουτσαίνοντας δίχως σταλιά καμάρι.

Τα έρμα νιάτα πέρασαν, ασπρίσαν τα μαλλιά μας
επέσανε τα δόντια μας, ήρθαν τ' αρθριτικά μας.
Πήρε κιλά η μπάκα μας κι αέρα τα μυαλά μας,
η πίεση μας φούντωσε, τρίζουν τα κόκαλά μας.
Αλίμονο, λεβέντη μου, πήρες την κατηφόρα
κι όσο κι αν θέλεις να κρυφτείς, επέρασε η ώρα,
το τρένο χάθηκε, γι' αυτό κατούρα και προχώρα.

Κι όμως,
πρέπει να κρατηθείς περήφανος, μόνο στη σκέψη,
πως την ζωή την τίμησες, και προπάντων,
δεν άφησες, ποτέ, κανείς να σου την κλέψει.